

Arrest

nr. 232 980 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat B. VRIJENS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 31 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 5 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 12 juli 2016 en 4 september 2017.

1.2. Op 30 januari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd op 28 juni 2018 bij arrest nr. X.

1.3. Op 27 februari 2019 neemt de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u van uw geboorte tot 2006 in de wijk Al-Ghazaliya verbleef. Omwille van sektarische incidenten en bedreigingen pendelde u in de periode 2006-2007 tussen verschillende adressen en verbleef u bij verschillende verwanten. In 2007 vestigde u zich vervolgens in Abu Ghraib, waar u tot eind 2008 verbleef. Eind 2008 verliet u Irak en reisde u naar Syrië, waar u tot 7 juli 2015 in de wijk Qodsia van Damascus verbleef. In 2006 bent u gehuwd met [R.N.A.A.] en samen hebben jullie twee kinderen. Zowel uw vrouw als uw kinderen verblijven momenteel in Samarra, provincie Salah ad-Din, Irak.

Uw vader was vroeger als soldaat actief in het leger van Saddam Hoessein en in 1981 werd hij tijdens de Irak-Iran oorlog gevangengenomen door Iran. Gedurende een lange periode werd hij door Iran vastgehouden en pas in 1992 of 1993 werd hij vrijgelaten, waarna hij bij zijn terugkeer naar Irak een speciale behandeling van de Iraakse overheid kreeg. Hiernaast was uw vader ook actief binnen de Baath-partij en was hij doorheen de jaren kunnen opklimmen tot de rang Udw Shu'bah (lid van een afdeling). Zelf was u vanaf de jaren '90 ook lid van de Baathpartij, waarbij u begonnen was als kandidaat-lid en opgroeide tot de rang 'udw amil' (actief lid).

U heeft filosofie gestudeerd aan de Universiteit van Bagdad en studeerde in 2000 af, tijdens uw studies werkte u ook als kapper. Na uw afstuderen heeft u uw legerdienst gedaan bij de Republikeinse Garde, waarbij u als soldaat gestationeerd was op de luchtmachtbasis in Bagdad, in het Al-Rashid kamp, en bewakingstaken moest uitvoeren. Na uw dienstplicht bent u terug gaan werken als kapper. Ook na de val van het regime van Saddam Hoessein bleef u als kapper werken. In 2006 begon u als lijfwacht te werken voor Harith Al-Obaidi, een soennitisch parlementslid. U deed dit werk gedurende acht maanden en in 2008 stopte u hiermee uit schrik voor milities en bedreigingen.

In de periode 2005-2006 was er veel sektarisch geweld in Irak en was de Badr-militie een offensief begonnen om oude Baath-leden te liquideren. Uw familie was bekend in Al-Ghazaliya en jullie voelden overal dreigementen. In 2005 werden uw oom en vier neven vermoord door milities. U kreeg te horen dat de milities u en uw vader zochten en jullie adres zochten, waardoor u niet meer thuis kon blijven slapen. Eind 2006-begin 2007 werd uw huis in Al-Ghazaliya ook binnengevallen door personen in militair uniform, waarbij er naar u en uw vader gevraagd werd. In 2007 was u verhuisd naar Abu Ghraib. In deze periode was Al-Qaeda ofwel de Islamitische Staat in Irak ook heel actief en blijkbaar waren zij erachter gekomen dat u voor Harith Al-Obaidi gewerkt had. Medio 2007 werd u bij u thuis door hen ontvoerd en meegenomen naar een huis in Al-Smeilat. Gedurende uw vasthouding werd u door hen gefolterd en ondervraagd over uw werk met Harith Al-Obaidi. Ze hadden echter niets tegen u en na twee weken werd u vrijgelaten, nadat uw vrouw 5.000 dollar losgeld betaald had. In de periode na uw ontvoering stond het leger onder invloed van de milities en werden veel lijfwachten van soennitische politici gearresteerd. Eind 2008 viel het leger, de Nationale Garde, bij u thuis binnen op een moment dat u bij een vriend verbleef. Hierop besloten u en uw vrouw Irak te verlaten en naar Syrië te vertrekken.

U was Syrië binnen gereisd met een S-paspoort dat na uw aankomst ongeldig werd. In 2009 kon u via connecties een nieuw Iraaks paspoort, inclusief stempels van vertrek en binnenkomst in Syrië, bekomen. In 2011 had u reeds het plan om naar België te komen en via een smokkelaar had u geprobeerd om via Turkije, Tajikistan en Kirgizië naar België te reizen. In Kirgizië werd u echter betrapt door de politie en diende u terug te keren naar Syrië. Op 17 augustus 2011 kwam u terug aan in Syrië. In Syrië werkte u eveneens als kapper en blijkbaar werd één van uw klanten, een Iraakees, door de Syrische overheid in de gaten gehouden omdat een neef van hem ervan verdacht werd banden te hebben met Al-Qaeda. Hoewel u niets te maken had met deze persoon, werd u omwille van deze klant in maart 2015 door de Syrische overheid gearresteerd. Gedurende de eerste drie dagen van uw vasthouding werd u ondervraagd en (licht) mishandeld door veiligheidsofficieren, hierna werd u vastgehouden in de gevangenis van Al-Jawila. Na vier maanden detentie werd u uiteindelijk vrijgelaten omdat ze niets meer tegen u hadden. Na uw vrijlating werd u echter gedwongen het land te verlaten. U bent er echter van overtuigd dat u momenteel nog altijd vervolgd zal worden in Irak en via uw schoonbroer kwam u ook te weten dat uw naam op een lijst van gezochte personen staat. Omdat u nog steeds gezocht werd in Irak, probeerde u om uitgezet te worden naar Libanon of Turkije, maar diende u toch terug te keren naar uw land van herkomst, zijnde Irak. Op 7 juli 2015 verliet u Syrië en reisde u met

het vliegtuig naar Bagdad, Irak. U bleef slechts twee uur op de luchthaven van Bagdad en reisde vervolgens met het vliegtuig verder naar Istanbul, Turkije, waar u op 7 juli 2015 aankwam. Op 31 augustus 2015 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: paspoort, identiteitskaart, werkbadge, nationaliteitsbewijs, huwelijksakte, vluchtelingencertificaat UNHCR, diploma, aanwervingsbrief 'Danish Refugee Council' (DRC), badge DRC, kopie van overlijdensaktes neven en het UNHCR vluchtelingencertificaat van uw vrouw.

Op 30 januari 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 juni 2018 echter in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigd en voor verder onderzoek teruggestuurd naar het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen (en de neergelegde stukken) blijkt dat u op 28 mei 2013 door het UNHCR als vluchteling erkend werd in Syrië. De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw verzoek om internationale bescherming beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.

De vaststelling dat u op 28 mei 2013 erkend werd als vluchteling door UNHCR in Syrië is niet van dien aard dat het de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht kan stellen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, een brief van UNHCR dd. 18 februari 2019 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt immers dat uw erkenning als vluchteling door UNHCR op prima facie basis gebeurde, en hier geen toetsing van uw individuele asielmotieven aan voorafging. Overeenkomstig para. 44 van de UNHCR Proceduregids is deze erkenning dan ook slechts geldig tot wanneer het tegendeel bewezen wordt, dit aan de hand van een grondig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. Het CGVS onderzoekt elk verzoek om internationale bescherming evenwel op individuele basis, en houdt hierbij rekening met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. U bent er omwille van onderstaande redenen niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Er dient immers te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)) en de verklaringen die u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u in 2006 werd ontvoerd door IS omwille van uw werk als lijfwacht bij de overheid, u hen beloofd had te stoppen met dat werk en u hier ook effectief mee gestopt was (zie Vragenlijst CGVS, dd. 28 januari 2016, vraag 3.5). Tijdens uw interviews op het CGVS beweert u echter dat deze ontvoering midden 2007 plaatsvond (CGVS II, p. 25) en u op het moment van uw ontvoering reeds gestopt was met uw werk als lijfwacht (CGVS I, dd. 12 juli 2016, p. 10-11, en CGVS II, dd. 4 september 2017, p. 18 en 26). Het is hoogst bevreemdend dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS beweerde aan IS beloofd te hebben te stoppen met uw werk als lijfwacht, terwijl u op het CGVS net aangaf reeds gestopt te zijn met dat werk en ze u afgemaakt zouden hebben indien dat niet het geval was geweest (CGVS II,

p. 26). Daarenboven is het opmerkelijk dat u tijdens uw interviews op het CGVS beweerde dat uw huis eind 2008 binnengevallen werd door het leger, onder leiding van milities en partijen, terwijl u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS hier met geen woord over repte. Nochtans vormt deze gebeurtenis een cruciaal element binnen uw asielaanvraag, het was immers net deze gebeurtenis die ertoe geleid had dat u besloot Irak te verlaten. Dat u n et deze gebeurtenis onvermeld laat bij de DVZ is wel heel frappant (CGVS I, p. 12-13, en CGVS II, p. 27-28). In dit verband dient er bovendien nog gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen.

In tweede instantie legt u ook doorheen uw interviews op het CGVS incoherente verklaringen af. Zo verklaarde u immers tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de milities u en uw vader zochten, zij jullie huis in Al-Ghazaliya vaak kwamen belagen en doorzoeken en u hierna in Abu Ghraib ging wonen (CGVS I, p. 10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde u echter dat uw huis in Al-Ghazaliya slechts  eenmaal binnengevallen werd, eind 2006   begin 2007, en dat de volgende inval pas na uw vertrek naar Syrië was (CGVS II, p. 25). Er kan echter verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot uw asielmotieven, dat u daar niet in slaagt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Hiernaast beweert u dat zowel u als uw vader ten tijde van het regime van Saddam Hoessein lid waren van de Baath-partij en uw vader zelfs een hoge graad had, nl. 'ad u shu'bah'. Omwille van zijn lidmaatschap en zijn graad zou uw vader vanaf de periode 2005-2007 gevisieerd en bedreigd worden door zowel milities als de overheid. Omdat u zelf ook een lid was van de Baath-partij en u de zoon bent van een heel actieve 'Baathist' werd u zelf ook gevisieerd, hetgeen voor u  een van de redenen voor uw vertrek uit Irak was, zo stelt u althans (CGVS I, p. 5 en 10, en CGVS II, p. 21). Vermits uw vader vreesde gearresteerd of vermoord te worden, vluchtte hij in 2006-2007 uit Al-Ghazaliya, Bagdad, en verhuisde hij naar zijn broers in Taji (CGVS I, p. 18, en CGVS II, p. 22). Het is echter hoogst bevreemdend dat uw vader besloot naar zijn broers in Taji te vluchten. Hoewel u beweert dat Taji "een verre provincie in het platteland" is (CGVS II, p. 22), dient hierbij opgemerkt te worden dat Taji zich slechts op 30 km van de wijk Al-Ghazaliya in Bagdad situeert, de wijk waar uw ouderlijk huis gelegen is en waarvan uw vader weggevlucht zou zijn. Daarenboven is het hoogst opmerkelijk dat uw vader naar Taji zou vluchten als hij effectief problemen had met de Iraakse overheid en milities. Taji valt immers evenzeer onder de controle van de Iraakse regering en ook in Taji waren milities actief (zie landeninformatie in het administratief dossier). Dat uw vader, die nota bene een hogere graad als u had binnen de Baath-partij en die de reden zou zijn waarom ook u gevisieerd wordt omwille van uw Baath-verleden, naar Taji vluchtte en het niet noodzakelijk achtte om te vluchten uit Irak relateert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dat uw vader daarenboven af en toe naar uw moeder in uw ouderlijk huis in Al-Ghazaliya, Bagdad, terugkeerde lijkt bovenstaande conclusie enkel te bevestigen (CGVS I, p. 6).

Voorts liet u doorheen uw persoonlijke onderhoud niet na te benadrukken dat u Irak verlaten had omdat u gevisieerd werd door de regering, uw naam aan de checkpoints staat en u momenteel nog altijd gezocht zou worden door de Iraakse autoriteiten (CGVS I, p. 11, 13, 19, 21, en CGVS II, p. 21 en 25-29). Desalniettemin zou u Irak hebben kunnen verlaten in het bezit van/gebruikmakend van uw eigen Iraaks paspoort, op legale wijze en zonder problemen via de grensovergang van Al-Tanaf (CGVS I, p. 21, en CGVS II, p. 7). Dat u als zgn. ex-Baathist legaal, met uw eigen paspoort en zonder problemen de grens tussen Irak en Syrië kon oversteken ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw bewering gezocht en gevisieerd te worden door de Iraakse overheid. Dat u er zelf ook geen graten in zag om zich met uw legaal paspoort, onder uw eigen identiteit, tot uw (grens)autoriteiten te wenden, ondermijnt evenzeer de door u beweerde vrees voor vervolging. Hiernaast is het ook volstrekt ongeloofwaardig dat u, indien u daadwerkelijk gevisieerd werd door de Iraakse regering en vreest door hen gezocht te worden, na de inval in uw huis eind 2008 wel een paspoort voor uw vrouw en kinderen ging aanvragen en zich hiermee vrijwillig tot uw eigen autoriteiten wendde (CGVS I, p. 13). Indien u daadwerkelijk werd gezocht door de Iraakse overheid, is het immers niet aannemelijk dat u zich op eigen initiatief tot eender welke officiële instantie zou wenden. Het is immers niet ondenkbeeldig dat u in een dergelijk geval geseind zou staan bij verschillende overheidsdiensten. Deze houding staat haaks op uw beweerde vrees voor vervolging. Bijgevolg is het volstrekt ongeloofwaardig dat u en uw echtgenote een dermate groot risico zouden nemen door een paspoort te gaan aanvragen. Dat u zich bij een overheidsinstantie zou zijn gaan aanmelden, zij het voor het aanvragen van de paspoorten van uw echtgenote en kinderen, had uw verblijf in Bagdad en eveneens uw onderduikadres kenbaar kunnen maken bij uw belagers. Het door u gestelde gedrag is bijgevolg onverenigbaar met de door

u voorgehouden vrees voor de Iraakse autoriteiten en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hiernaast dient de aandacht gevestigd te worden op uw vertrek uit Irak en reis u naar Syrië. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er doorheen uw verklaringen een discrepantie vastgesteld kan worden over uw vertrek naar Syrië. Zo gaf u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, dd. 12 juli 2016, aan dat de Nationale Garde uw huis in Abu Ghraib eind 2008 binnengevallen was, u zich vervolgens verplaatste van vriend naar vriend om alles voor uw vertrek te regelen en u uiteindelijk in september 2009 naar Syrië bent vertrokken (CGVS I, p. 4 en 12-13). In dat opzicht is het dan ook hoogst bevreemdend dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, dd. 4 september 2017, beweert dat u reeds eind 2008 naar Syrië bent vertrokken (CGVS II, p. 6). Hiermee geconfronteerd beweert u dat u wel degelijk eind 2008, na de inval bij u thuis, naar Syrië vertrokken bent (CGVS II, p. 6). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u echter reeds aan dat u pas in 2009 vanuit Irak naar Syrië vertrokken was (zie Verklaring DVZ, dd. 28 januari 2016, p. 4 en 9). Daarenboven betreft de inreisstempel voor Syrië op uw paspoort 5 september 2009 (zie paspoort in het administratief dossier en CGVS I, p. 20) en staat ook op het door u voorgelegde UNHCR-vluchtelingencertificaat vermeld dat u op 5 september 2009 Syrië binnengekomen bent (zie administratief dossier). Deze bevindingen in acht genomen dient er geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering eind 2008 naar Syrië vertrokken te zijn en wijst alles er op dat u Irak wel degelijk in september 2009 verlaten hebt voor Syrië.

Hoewel u zowel tijdens uw eerste als tweede persoonlijk onderhoud beweert dat u het door u voorgelegde paspoort, waarvan de datum van afgifte 25 juni 2009 betreft, 'via via' hebt bekomen terwijl u in Syrië verbleef, kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij deze bewering. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van deze bewering ondermijnd wordt door tegenstrijdige verklaringen die u aflegt over de inreis-stempel van Syrië daterend van 5 september 2009. Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat de stempels in uw nieuw paspoort overgenomen werden uit uw oude paspoort dat geannuleerd werd (CGVS I, p. 20), beweert u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud plots dat de persoon die uw paspoort voor u bekomen had connecties had aan de Syrisch-Iraakse grens en hij voor \$300 de stempels van vertrek en binnenkomst in Syrië geregeld had (CGVS II, p. 19-20). Er kan van u verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen over hoe u uw paspoort en de stempels in uw paspoort bekomen hebt. Dat u daar niet in slaagt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dit paspoort 'via via' bekomen te hebben tijdens uw verblijf in Syrië. Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd, kan er bovendien geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u reeds eind 2008 naar Syrië vertrokken was en kan er redelijkerwijze verondersteld worden dat u Syrië pas op 5 september 2009 binnengekomen bent. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering reeds eind 2008 naar Syrië te zijn vertrokken, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de manier waarop u uw paspoort bekomen zou hebben. U beweert immers dat u het door u voorgelegde paspoort bekomen had op een moment dat u reeds in Syrië verbleef. Zo zou u \$1000 betaald hebben aan iemand van de Syrische paspoortdienst waarna hij via zijn connecties het paspoort bekomen zou hebben en het eveneens aan de Iraaks-Syrische grens zou hebben laten afstempelen (CGVS II, p. 19-20). Er kan echter redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u op het moment dat het paspoort afgeleverd werd, in casu 25 juni 2009, nog steeds in Irak verbleef en u op dezelfde dag dat uw paspoort aan de Iraaks-Syrische grens werd afgestempeld, in casu 5 september 2009, zelf de Iraaks-Syrische grens overgestoken had. Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient er vastgesteld te worden dat er weinig tot geen geloof gehecht kan worden gehecht aan uw bewering dit paspoort 'via via' bekomen te hebben tijdens uw verblijf in Syrië en rijst het vermoeden dat u dit paspoort bekomen hebt in Irak, hetgeen onverenigbaar zou zijn met de door u voorgehouden vrees voor de Iraakse autoriteiten.

Voorts dienen de door u aangehaalde problemen uit Syrië nog besproken te worden. Zo beweert u immers in maart 2015 te zijn gearresteerd door de Syrische inlichtingendienst omdat een klant van uw kapsalon een neef had die ervan verdacht werd banden te hebben met Al-Qaeda. Na uw arrestatie zouden ze u gedurende vier maanden vastgehouden hebben en gedurende uw vasthouding zou u ook ondervraagd en gemarteld zijn geweest. Nadat u in juli 2015 vrijgelaten werd, zou u door de Syrische autoriteiten gedwongen zijn geweest om Syrië te verlaten en naar Irak terug te keren (CGVS II, p. 7 en 22-24). Ook hier dient er vastgesteld te worden dat tegenstrijdigheden doorheen uw opeenvolgende verklaringen de geloofwaardigheid van uw problemen ondermijnen. Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat u gedurende de eerste vier dagen van uw vasthouding ondervraagd en gemarteld werd (CGVS I, p. 20), beweert u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u enkel de eerste drie dagen van uw vasthouding ondervraagd en

gemarteld werd (CGVS II, p. 24). Hiernaast is het ook opmerkelijk dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat u gearresteerd werd door de Syrische inlichtingendienst omdat een neef van een klant van uw kapsalon een lid van IS zou zijn (CGVS I, p. 11 en 19), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde dat deze persoon ervan verdacht werd banden met Al-Qaeda te hebben (CGVS II, p. 23). IS en Al-Qaeda zijn immers twee verschillende en duidelijk van elkaar te onderscheiden terroristische organisaties. Er kan van u verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen aflegt, dat u daar niet in slaagt doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Daarenboven zijn uw verklaringen over uw arrestatie en vasthouding ook weinig overtuigend. Zo weet u opvallend weinig te vertellen over deze klant van u en zijn neef. Hoewel u beweert dat die klant een bekend persoon was en vaak zijn haar bij u kwam laten knippen (CGVS I, p. 11), kan u enkel zeggen dat hij een Irakees is, zijn naam Ziad is en hij geen inwoner van Qodsia was (CGVS II, p. 23-24). Ook van diens neef kan u niet meer zeggen dan dat zijn naam vermoedelijk Yahya is en zijn roepnaam Hajawi (CGVS II, p. 23). Van iemand die gedurende vier maanden werd vastgehouden, tijdens zijn vasthouding ondervraagd en gemarteld werd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij beter op de hoogte is van de reden van zijn arrestatie en vasthouding of dat hij minstens tracht hierover meer informatie te bekomen. Uw gebrekkige verklaringen doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende vasthouding. Gelet op bovenstaande bevindingen kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw bewering gearresteerd en gedurende vier maanden vastgehouden te zijn geweest door de Syrische inlichtingendienst.

U haalt bovendien aan dat het een regel bij de Syrische autoriteiten is dat als iemand vastgehouden wordt, hij na zijn vrijlating het land moet verlaten en dat u geen andere keuze gegeven werd dan het land te verlaten en naar Irak terug te keren (CGVS I, p. 11-12). Uw vertrek uit Syrië op 7 juli 2015 en (korte) terugkeer naar Irak zouden dan ook een rechtstreeks gevolg zijn van de door u aangehaalde vasthouding door de Syrische inlichtingendienst. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw arrestatie en vasthouding door de Syrische inlichtingendienst, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u na uw vrijlating door de Syrische autoriteiten gedwongen werd naar Irak terug te keren en lijkt het er veeleer op dat u Syrië vrijwillig verlaten hebt. In dat opzicht is het dan ook hoogst opmerkelijk dat u op 7 juli 2015 besloot van Syrië naar Turkije te reizen via een tussenstop op de luchthaven van Bagdad. U verklaarde immers zelf nog steeds geviseerd en gezocht te worden door de Iraakse regering (CGVS II, p. 28-29). Door een tussenstop op de luchthaven van Bagdad te maken, hoe kort deze ook moge zijn, had u de Iraakse autoriteiten immers op de hoogte kunnen stellen van uw aanwezigheid en hadden zij u hierdoor mogelijks kunnen arresteren. Indien u daadwerkelijk gezocht zou worden door de Iraakse autoriteiten kan redelijkerwijze verwacht worden dat u een dermate groot risico niet zou willen lopen en een terugkeer naar Irak dan ook koste wat het kost zou vermijden. Dat u beweert dat u 'via via' en na het betalen van smeergeld aan een officier van de inlichtingendienst had kunnen regelen dat ze u op de luchthaven van Bagdad zouden doorlaten (CGVS II, p. 28), doet niets af aan bovenstaande vaststelling. De kans bestaat immers altijd dat een dergelijke officier u, ondanks het door u betaalde smeergeld, nog steeds zou arresteren of aangeven bij de autoriteiten. Het door u gestelde gedrag is bijgevolg onverenigbaar met de door u voorgehouden vrees voor de Iraakse autoriteiten en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten. Wat betreft de overlijdensakte van uw oom en neven dient opgemerkt te worden dat het enkel kopieën, én geen originele stukken betreffen, waardoor de authenticiteit en de herkomst van deze stukken niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus dragen deze documenten geen bewijswaarde. Evenmin heeft de door u voorgelegde badge van uw werk bij Hareth Al-Obaidi een bewijswaarde voor de door u aangehaalde problemen. Daarenboven is het bijzonder eigenaardig dat deze werkbadge een badge van de 'Council of Ministers The General Secretariat' betreft. Hareth Al-Obaidi zou immers een parlamentslid geweest zijn en aldus geen deel uitgemaakt hebben van de ministerraad. Hiermee geconfronteerd geeft u de weinig overtuigende uitleg dat de badge die u krijgt afhangt van connecties en u deze badge als 'cadeau' gekregen had (CGVS II, p. 15-19). Voor de volledigheid dient hier nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is dus überhaupt zeer gering. Voorts is het bijzonder opmerkelijk dat u buiten de hierboven genoemde overlijdensakte geen enkel document kan voorleggen ter staving van de door u aangehaalde problemen, noch van de door u aangehaalde problemen in Irak noch van de problemen die u in Syrië gekend zou hebben.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, familiesamenstelling en verblijf in Syrië aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017 en 2018, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw op significante en bijna constante wijze verder af in het voorbije jaar, waarbij het stabiliseerde op een veel lager niveau dan voorheen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in

Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in 2018 aan met een duidelijke verdere daling van het aantal slachtoffers.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar

Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2018 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 betreffende de regeling van de werking van de rechtspleging voor het CGVS, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 1D van de Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) juncto artikel 49, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 12, §1, a. van de richtlijn 2011/95/EG.

Hij verstrekt in zijn verzoekschrift de volgende toelichting:

“Verzoeker zal vooreerst de aantonen dat er een schending optreedt van een hogere rechtsnorm omdat het CGVS niet het beschermingsstatuut weerhoudt dat hij ontvangen heeft in Syrië. Daarna zal verzoeker, ondergeschikt de argumenten weerleggen waarom het CGVS van oordeel is dat het relaas

van verzoeker ongeloofwaardig is om daarna over te gaan tot het aanreiken van de elementen die tot het vluchtelingen statuut of de subsidiarie bescherming aanleiding geven.

A: Weerlegging van de argumenten van het CGVS

a) Statuut vluchteling door UNHCR in Syrië op 28 mei 2013.

Het CGVS stelt dat het gegeven dat verzoeker erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS verzoeker ipso facto en zonder enig individueel onderzoek om zijn beurt moet erkennen. Het CGVS stelt dat zij elke asielaanvraag immers op individuele basis moet onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaan de de aanvraag.

Het CGVS verwijst hiervoor naar artikel 49 par. 1 6° Vw.

Verzoeker betwist dit. Verzoeker verwijst hiervoor naar artikel 12 richtlijn 2011/95/EU die niet op een duidelijke wijze geregeld is in de vreemdelingenwet. Artikel 12 richtlijn 2011/95/EU par. 1 punt a stelt: Een onderdaan van een derde land wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1, onder D van het verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van organen of instellingen van de VN. Is die bescherming of bijstand om welke reden dan ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de VN, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.

Hieruit volgt in fine dat indien de bescherming is opgehouden te bestaan dan heeft verzoeker op grond van het feit dat de bescherming is opgehouden te bestaan wel recht op de voorzieningen van de kwalificatie richtlijn.

Bovendien stelt artikel 1D van de conventie: Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de VN, zullen deze personen van rechtswege onder dit verdrag vallen.

Het hof van justitie in Luxemburg heeft artikel 12 a van de richtlijn 2004/83/EU (nu richtlijn 2011/95/EU) uitgelegd in die zin: ... a person receives protection or assistance from the UN, when that person has actually availed himself of that protection or assistance (case C31-09 Nawras BOLBOL).

Uit de stukken van verzoeker voorgelegd tijdens de asielprocedure komt tot uiting dat hij bescherming heeft ontvangen van de VN. Hij heeft derhalve gebruikt gemaakt van deze bescherming docht de VN kan deze bescherming in Syrië niet meer waarborgen.

Overweging 31 van het arrest stelt: According to Ms Bolbol, the purpose of article 1 D is to make clear that where a person registered or entitled to be registered with UNRWA resides, for any reason, outside UNRWA's area of opérations and, for good reason, cannot be expected to return there, the states party to the Geneva Convention MUST AUTOMATICALLY grant him refugee status.

Dus verzoeker heeft een beschermingsstatuut ontvangen in Syrië maar verblijf om een of andere redenen dan ook buiten de beschermingszone van de VN, en het is duidelijk dat het niet verwacht kan worden dan verzoeker terugkeert naar Syrië, dan moet België als lid van de Genève Convention hem automatische het statuut van vluchteling aan hem toekennen.

Verzoeker baseert zijn redenering op de conventie en op de richtlijn 2011/95/EU. Het CGVS baseert zijn stelling op artikel 49 par. 1 6° Vw. Verzoeker stelt vast dat de bepaling van de conventie en van de richtlijn van hogere orde zijn dan de Belgische wet (artikel 49 Vw) en dat er bij deze bepalingen geen discretie mogelijk is (de twee voorwaarden) hierdoor kan verzoeker zich onmiddellijk beroepen op de internationale bepaling.

Het CGVS baseert zijn stelling enkel en alleen op de Belgische wet zonder oog te hebben voor de hogere internationale artikelen, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in Luxemburg.

Uit lezing van artikel 12 par. 1 a en artikel 1 D conventie en de interpretatie door het hof van justitie van artikel 12 komt tot uiting (en dit in tegenstelling tot artikel 49 par. 1 Vw) dat verzoeker automatische het vluchtelingenstatuut moet ontvangen.

De beslissing is aldus gegriefd door een schending van artikel 1 D in samenhang met artikel 12 par. 1 a richtlijn 2011/95/EU.

Het middel is derhalve gegrond en de beslissing dient te worden vernietigd een aan verzoeker dient onmiddellijk het vluchtelingen statuut te worden toegekend.

Mocht de RvV nu van oordeel zijn dat een verwijzen naar artikel D en de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak BOLBOL niet dienstig zou zijn gezien enkel en alleen op heden personen die bij stand en bescherming genieten van de UNRWA onder toepassing kunnen vallen van artikel D van de vluchtelingenconventie dan nog dient het CGVS rekening te houden met het statuut van vluchteling

ontvangen van de UNHCR dd. 28 mei 2013 waarbij hij erkend werd als vluchteling van Irakese afkomst in Syrië.

Het CGVS verwijst naar de proceduregids van het UNHCR par 44. Doch conform het arrest van de RVV dd.14 april 2015 gekend onder het nummer 143.261 stelt de RVV: De UNHCR-proceduregids bevat geen afdwingbare rechtsregels doch wel waardevolle aanwijzingen voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève. Verzoeker stelt vast dat hij zich niet kan verweren. Op pagina 2 van de beslissing onder punt B wordt verwezen naar een procédure gids van het UNHCR par 44. Verzoeker stelt vast dat het document waar verwerende partij naar verwijst (zijnde de procédure gids) zich niet in het administratief dossier bevindt dat hij van hen heeft ontvangen via e-mail op 7 maart 2019 om 7:52 uur.

Verzoeker kan zich pas verwerend indien verwerende partij stelt dat deze proceduregids stelt dat de bescherming van het UNHCR slechts geldig is tot het bewijs der tegendeel indien zij inzage heeft in dit document. De gelijkheid der wapens verwijst dat verwerende partij alle documenten overmaakt waarop ze zich steunt om een beslissing te nemen.

Verzoeker kan dit document onmogelijk terugvinden. Noch op de website van UNHCR of op EMN Belgium is het onder de term 'UNHCR Proceduregids' iets terug te vinden die deze naam draagt.

Verzoeker verzoekt dan ook dat dit document wordt overgemaakt aan verzoeker zodat verzoeker zich hierop kan verweren.

b) de zogenaamde ondermijning van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekers

Verzoeker verwijst neemt de zelfde elementen over van zijn verzoekschrift van 24 feb 2018 gezien het CGVS een identieke beslissing heeft genomen en omdat het CGVS deze elementen in haar arrest van 28 juni 2018 niet heeft onderzocht. Mocht het bovenstaande nog niet volstaan om tot de vernietiging van de bestreden beslissing over te gaan dan zal verzoeker in ondergeschikte orde tot weerlegging van

B1 : Zaken niet vermeld op de vragenlijst

Het CGVS zoekt spijkers op laag water indien ze stelt dat verzoeker met geen woord zou gerept hebben dat het leger zijn huis binnen viel. Verzoeker antwoordt daar het volgende op. Tijdens het interview bij DVZ op 28 jan 2016 diende alles vlug te gaan. De ambtenaar zei tegen verzoeker: U hoeft niet uw volledig verhaal te vertellen, U zal later nog uitgenodigd worden door een andere instantie en dan moet U alles vertellen. Nu hoeft U enkel en alleen kort te antwoorden op de vragen die wij stellen. Welnu zo geschiedde. Er werden vragen gesteld en verzoeker diende kort te antwoorden. Antwoorden te geven zonder uitwijdingen. Dit blijkt uit de vragenlijst dd. 28 jan 2016. Er werden inderdaad vragen gesteld waarop verzoeker kort antwoord op gaf. Er werd hen niks gevraagd over een inval van het leger. Bovendien kreeg verzoeker niet de tijd om antwoorden te geven.

De ambtenaar zat op 28 jan 2016 steeds op zijn uurwerk te kijken en gaf aan dat ze een trein diende te halen en dus niet veel tijd had. Deze opmerking is verzoeker bijgebleven omdat hij aldus niet de kans kreeg om zijn probleem te schetsen.

Niettemin heeft hij wel de hoofdbrok geschetst:

- Verzoeker Soenniet en heeft gewerkt voor de Baath partij.
- Na de machtovername in het vacuum na Saddam Hossein werd alle macht aan de Sjietten gegeven. De Sjietische militie waren aan de macht.
- Verzoeker werd ontvoerd en werd vrijgelaten na het betalen van losgeld
- Verzoeker werkte voor personen die de overheid uitmaken en dus derhalve ongelovigen zijn-
- Verzoeker was lijfwacht van het Soennietisch parlementlid Hartih Al-Obaidi. Deze man werd dan ook vermoord.

Het CGVS weet maar al te goed dat het eerste interview bij DVZ pover is van kwaliteit. Het is dan ook ongepast om verzoeker na anderhalf jaar te wijzen op eventuele omissie die zijn gebeurt op het eerste interview. Het CGVS weet maar al te goed dat DVZ weinig tijd uittrekt om de verzoeker te horen.

Dus omissie bij het eerste interview en de twee latere interviews bij het CGVS kunnen niet weerhouden worden om te stellen dat verzoekers relaas ongeloofwaardig zou zijn.

Het middel is gegrond.

B2: Incoherente verklaringen bij de twee interviews op het CGVS

1. Het CGVS stelt dat hij tijdens zijn verhoor op pagina 22 gesteld zou hebben: Hij is gevlucht naar zijn broers, naar een 'verre'provincie in het platteland. Verzoeker betwist dat hij het bijvoeglijk naamwoord 'verre' zou hebben vernoemd. Verzoeker is van oordeel dat de tolk die woord er bij heeft vertaald. Een

verspreking van een tolk is steeds mogelijk. De tolk is ook een mens en een mens maakt nu eenmaal fouten. Verzoeker vader is inderdaad naar een provincie in het platteland vertrokken. Inderdaad 30 km van de ijk Al Ghazaliya. Dit is de afstand van het CGVS naar Aalst. Dit is dus toch wel een eind en derhalve het platteland.

Verzoekers vader is een oude man. De militie controleren enkel jonge personen zoals verzoeker doch geen bejaarden. Derhalve was verzoekers vader in eerste instantie tamelijk veilig omdat hij oud was en hij werd hij met rust gelaten. Ouderen en kinderen worden door de milities met rust gelaten. Zij vormen geen direct gevaar. Vandaar dat hij in Taji veilig was. Door zijn ouderdom kan vader inderdaad vaak terug reizen naar Al Ghazaliya omdat hij als oude man nooit wordt gecontroleerd.

Het CGVS neemt de ouderdom en de gewoonten van de milities niet in rekening en begaat daardoor een beoordelingsfout.

Stelt artikel 27 van het KB CGVS en artikel 48/5 par. 3 lid 2 dat het CGVS rekening dient te houden met de 'algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden? De ouderdom van vader is een persoonlijke omstandigheid en het feit dat bejaarden niet worden gecontroleerd is een algemene omstandigheid die niet uit het oog mag worden verloren. Hierdoor begaat het CGVS een beoordelingsfout.

Een schending van artikel 27 van het KB CGVS en artikel 48/5 Vw wordt vastgesteld. Het middel is gegrond.

2.

Het CGVS stelt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker de grens heeft kunnen oversteken gebruik makend van zijn Iraaks paspoort en dit als ex-Baathist. Verzoeker kan hierop het volgende antwoorden dat zijn naam pas na 2008 overal geregistreerd stond. Tot voor eind 2008 was zijn naam enkel lokaal registreert en niet nationaal. Het is pas na 2008 dat zijn naam op alle checkpoint werd vermeld. Dus verzoeker kon inderdaad tot voor eind 2008 de grens oversteken met zijn eigen paspoort en dit zonder problemen.

3.

Het CGVS is blijkbaar van oordeel dat het onmogelijk was dat verzoekers vrouw zonder bij stand van haar echtgenoot een paspoort ging gaan ophalen. Ook hier maakt het CGVS opnieuw een beoordelingsfout door geen rekening te houden met de toen geldende wetten in het land van herkomst van verzoeker zoals artikel 27 KB CGVS voorschrijft. Het CGVS weet dat er in 2008 een machtswissel is geweest. Tot voor 2008 kan verzoeker vrouw zonder haar man een paspoort gaan ophalen. Tot voor 2008 waren er in Irak 'Amerikaanse Wetten' van toepassing die het toe lieten aan vrouwen om zelf een paspoort aan te vragen.

Het is pas na 2008 dat het noodzakelijk is dat de man aanwezig is bij het aanvragen van een paspoort van de vrouw.

Bovendien is verzoeker niet mee geweest met zijn vrouw maar wel haar broer.

Het CGVS dient het verhaal van verzoeker te toetsen niet aan de geldende wetten die van toepassing zijn in 2018 maar wel van deze die van toepassing zijn 10 jaar eerder. Mocht het CGVS rekening gehouden hebben met de wetten die van toepassing waren in 2008 zou zij dit niet als ongeloofwaardig hebben beschouwd.

Ook hier wordt een fout vastgesteld in hoofde van het CGVS in strijd met artikel 27 KB CGVS.

Het middel is gegrond.

3.

Het CGVS stelt dat verzoeker aangaf bij DVZ dat hij in 2009 vanuit Irak naar Syrië is vertrokken en tijdens het tweede verhoor in 2008.

Verzoeker herhaalt hetgeen gesteld is in punt 1 met betrekking tot de problemen bij het verhoor bij DVZ. Verzoeker wenst tevens opnieuw te vermelden dat zijn naam voor eind 2008 niet overal werd vermeld maar enkel en alleen lokaal. Dit kan niet weerhouden worden om de vraag tot bescherming af te wijzen als ongegrond.

4.

Bij de problemen in Syrië stelt het CGVS er mag verwacht worden dat verzoeker weet bij welke organisatie zijn klant behoort is het nu IS of AL-QAEDA. Verzoeker antwoordt daarop dat hij een klant niet zal uitvragen als hij zijn haar knipt. De man zijn naam stond in de telefoon van verzoeker. De man kon verzoeker opbellen als hij zijn haar wilde laten snijden. Verzoeker gaat daarop in omdat hij, zoals iedereen, geld moet verdienen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Dat die klant of zijn neef nu een lid is van Al-Qaeda of IS weet verzoeker niet. Verzoeker vraagt zijn klant niet uit over zijn activiteiten. Het feit is dat verzoeker werd gearresteerd door de Syrische

veiligheidsdiensten omdat hij een contact in zijn telefoon had die blijkbaar lid is van een terroristische organisatie. De klant was inderdaad een bekend persoon voor verzoeker omdat deze vaak zijn haar liet knippen. Dit wil nog niet zeggen dat verzoeker weet met wat voor een activiteiten deze man zich inlaat en bij welke groeperingen hij behoort. Niet iedereen roept van de daken af dat ze ofwel lid zijn van Al-Qaeda of van IS. Mocht die klant beweren dat hij bij een terroristische organisatie behoort, wordt hij door de Syrische inlichtingendiensten onmiddellijk opgepakt en in de gevangenis gestoken. Hieruit afleiden dat verzoekers zijn kennis gebrekkig is over zijn klant en de neef van zijn klant mist alle grond.

5.

Gezien het CGVS geen geloof hecht aan zijn arrestatie in Syrië kan er daarop volgend geen geloof gehecht worden aan de gedwongen repatriëring van verzoeker naar Irak. Zoals verzoeker hierboven al heeft aangegeven kan het feit dat hij een gebrekkige kennis heeft over de activiteiten van zijn klant niet weerhouden worden of dit relaas volledig af te keuren.

Het lijkt heel waarschijnlijk dat indien verzoeker problemen heeft met de Syrische autoriteiten dat hij land wordt uitgezet. Dit is de regel in de meeste landen, zo ook in België.

Verzoeker is op de luchthaven van Bagdad na zijn repatriëring kunnen door reizen naar Istanbul door het betalen van smeergeld. Verzoeker stelt dat alles geregeld kan worden door het betalen van een som geld.

De kans bestaat inderdaad dat de grenswachter hem zou arresteren. Maar waarom zou de grenswachter verzoeker arresteren indien hij een som geld ontvangt van verzoeker. De grenswachter heeft een gezin en een gewoon loon. Een som om iemand door te laten in, zeker in Irak, steeds welkom in het gezin van de grenswachter. Wat heeft de grenswachter eraan om verzoeker te arresteren. Hij heeft er meer aan om smeergeld te aanvaarden.

Het CGVS verwijst in zijn beslissing zelf naar een COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude. Bij lezing van dit document komt tot uiting dat het betalen van 'smeergeld' gebruikelijk is. Er is veel corruptie dus ook bij de grenswachters. Het motief van het CGVS dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat verzoeker met het betalen van smeergeld verder kon reizen richting Istanbul druist in tegen de informatie die het CGVS zelf heeft toegevoegd aan het dossier.

Dit motief kan niet weerhouden worden.

B Redenen voor asiel

Verzoeker heeft hierboven aangetoond dat met de motieven van het CGVS geen rekening kan meer houden worden om hem het statuut van vluchteling of subsidiaire beschermde te ontzeggen.

Verzoeker heeft een voor een de motieven die het CGVS aanhaalt kunnen weerleggen. Gezien de volle rechtsmacht van de Raad dient de Raad na te gaan of verzoeker voldoet aan de definitie van artikel 48/3 en / of artikel 48/4 Vw.

Verzoeker overloopt de voorwaarden op internationale bescherming te verkrijgen.

1. Een gronde vrees:

Heeft verzoeker een gegronde vrees? Inderdaad, hij vreest te worden vermoord te worden enerzijds door de Sjiitische milities. Verzoeker is immers een soenniet en is lijfwacht geweest van een soennietisch parlamentslid die vermoord is geworden door hen. Bovendien is het wel degelijk geloofwaardig dat ze verzoeker nog steeds viseren omdat hij lid is geweest van de Baath-partij.

Ze hebben verzoeker al proberen te vermoorden. te worden. Het CGVS weet dat er in Irak een heksenjacht wordt georganiseerd tegen leden van de vroegere Baath-partij van Saddam Hoessein.

2. Op vervolging:

Verzoeker wordt gezocht. De kans dat hij recht heeft op een eerlijk procès door een Sjiitische gedomineerde staat lijkt nihil te zijn.

3. Op grond van een van de 5 gronden

Hij een Soenniet. De sjiitische milities hebben na jarenlange onderdrukking door de Baath-partij (soennieten) weinig respect voor Soennieten en leden van de Baath-partij.

4. Geen bescherming van zijn autoriteiten

Verzoeker kan zich inderdaad niet stellen onder de bescherming van zijn eigen autoriteiten. Hij wordt gezocht als ex-lid van de Baath-partij. Bovendien ontbreekt in Irak en is er in Irak een gebrek aan een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, vervolging en bestraffing van de vervolgers. Er gebeuren iedere dag moorden, iedere dag wordt er wel hier en daar een hoofd afgehakt. Het heeft helemaal geen zin om daar allemaal klacht voor neer te leggen. De Iraakse rechtelijke macht kan dat allemaal niet aan. Hieruit volgt dat de vervolging inderdaad uitgaan van een groepering die heerst over het grondgebied zoals artikel 48/5 par. 1 stelt.

Besluit:

Verzoeker voldoet aan de definitie zoals bepaald in artikel 1 A van de conventie van Geneve en zoals nader bepaald in de artikel 48/3 en artikel 48/5 Vw.

Het gevaar die verzoeker loopt is reëel en blijkt inderdaad uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Derhalve staat er niks in de weg om het statuut van vluchteling aan verzoeker te ontzeggen.

In ondergeschikte orde, mocht de RVV van oordeel zijn dat verzoeker niet het statuut van vluchteling kan ontvangen verzoekt verzoeker toch minstens toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van 48/4 Vw.

Dit wil zeggen : is er een kans op ernstige schade voor verzoeker enkel en alleen door zijn aanwezigheid op het grondgebied ?

Verzoeker kan zich niet neerleggen bij de motivering in de beslissing vanaf pagina 5 tot pagina 8 van de beslissing. Verzoeker heeft dit gelezen en stelt vast dat die wel een intéressante juridisch exposé is omtrent het begrip ernstige schade die verwijst naar de vele arresten van het Hof van Straatsburg en Luxemburg. Doch verzoeker stelt vast dat dit een volledige theoretische beschouwing is. Nergens werd deze theoretische beschouwing getoetst aan de persoonlijke situatie van verzoeker.

De Raad zal het met verzoeker eens zijn dat daarmee amper rekening gehouden kan worden. De vraag die gesteld dient te worden zal verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Bagdad onderworpen worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoekers verwijst hiervoor naar hetgeen hierboven in uiteengezet. Iedere nieuwkomer in Bagdad wordt als het ware verplicht om aan te sluiten bij een of andere groepering op straffe van vermoord te worden.

Derhalve is er een reële kans dat verzoeker ernstige schade zal lijden in de zin van artikel 3 EVRM. Vermoord worden door de 'partis' is inderdaad heel ernstige schade die onherstelbaar is. Verzoeker verwijst in die zin naar de publicatie op de website van buitenlandse zaken (www.diplomatie.be) die het volgende stelt met betrekking tot Irak : De veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers. De gevechten in het noorden en het westen. de interversie van de internationale coalitie tegen de terreurgroep IS/Daesh en de dreiging van een uitbreiding van het geweld naar Bagdad zorgen ervoor dat de situatie er erg onzeker en gespannen is. Het risico van aanslagen en banditisme blijft erg hoog. De provincies Anbar en Ninawah zijn absoluut te mijden. Ook de Betwiste Gebieden (provincies Diyala, Salah ol-Din, Tameem en Nifwa), en de Sjiitische provincies Kerbala, Babylon en Wassit worden met de regelmaat van de klok opgeschrikt door aanslagen en zijn dus te mijden. De Koerdische provincies in het noorden en de zuidelijke provincies Najaf, Muthanna, Qadisiya, Di-Qhar, Missan en Basra zijn steeds erg onstabiel. Ingevolge de politieke en communautaire tegenstellingen zijn er demonstraties in heel Irak. Dit gaat soms gepaard met geweld en de spanningen lopen verder op. Deelname aan of aanwezigheid op deze manifestaties is te allen tijde te vermijden. In het hele land blijft een hoog risico bestaan op ontvoering. zonder onderscheid in nationaliteit. Buitenlanders zijn een specifiek doelwit voor ontvoeringen met financieel of politiek oogmerk. Er is ook een verhoogd risico op overvallen en diefstal door misdaadbendes. Verder zijn er risico's verbonden aan de aanwezigheid van mijnen en aan voortdurende militaire operaties. Deze tekst is duidelijk. Als verzoeker het grondgebied betreedt loopt hij een veiligheidsrisico. Een risico die significant hoger is dan in België. In Irak kan verzoeker nooit buiten komen zonder vrees of bestolen of een slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker stelt aldus vast dat hij eveneens voldoet, in ondergeschikte orde, aan het critérium van subsidiaire bescherming."

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen stukken ter ondersteuning van zijn verzoekschrift toe.

2.2.2. Verweerder maakt op 14 januari 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt gemaakt. Verweerder verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019;
- EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019;
- EASO "Country of Origin Report Iraq: Security situation" van maart 2019.

2.2.3. Verweerder maakt op 23 januari 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet opnieuw een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt gemaakt. Verweerder verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019;
- EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019;

- EASO "Country of Origin Report Iraq: Security situation" van maart 2019.

2.2.4. Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van verzoeker dat de laatste aanvullende nota van de verwerende partij haar laattijdig heeft bereikt en dat zij deze nog niet heeft kunnen bestuderen. Om die reden verzoekt zij om een uitstel. Uit nazicht ter terechtzitting en een bevestiging door de verwerende partij blijkt dat voormelde nota enkel voor wat betreft de toegevoegde weblinks verschilt van de aanvullende nota die eerder op 14 januari 2020 werd overgemaakt. De raadvrouw van verzoeker dringt daarna niet langer aan op een uitstel en is het er mee eens dat de zaak ten gronde wordt behandeld.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.1. Verzoekers verklaringen en vluchtrelaas kunnen als volgt worden samengevat: verzoeker verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet te zijn van Arabische origine, afkomstig uit Bagdad. Zowel verzoeker als zijn vader waren actief binnen de Baath-partij en klommen respectievelijk op tot de rang van Udw amil (actief lid) en de rang Uwd Shu'bah (lid van een afdeling). Verzoeker werkte acht maanden als lijfwacht voor Harith Al-Obaidi, een soennitisch parlamentslid. Uit vrees voor de milities en bedreigingen stopte hij hiermee. Tijdens de periode van het sektarisch geweld begon de Badr-militie een offensief om oude Baath-leden te liquideren. Verzoekers familie was bekend en zijn oom en vier neven werden vermoord. Zelf werden verzoeker en zijn vader bedreigd en moesten zij onderduiken. In 2006-2007 was er een inval in verzoekers huis door personen in militair uniform op zoek naar hem en zijn vader. In 2007 verhuisde verzoeker naar Abu Ghraib. Ondertussen kwam de Islamitisch Staat erachter dat verzoeker voor Al-Obaidi had gewerkt. Verzoeker werd medio 2007 ontvoerd en gefolterd en vrijgelaten na betaling van losgeld. In 2008 viel de Nationale Garde binnen in verzoekers huis, en dit in een periode dat veel lijfwachten van soennitische politici werden gearresteerd. Hierna verliet verzoeker Irak en trok hij naar Syrië. Verzoeker werd op 28 mei 2013 door UNHCR in Syrië als vluchteling erkend. Verzoeker werd in 2015 door de Syrische overheid verdacht van banden met Al-Qaeda. Na vasthouding en ondervraging werd hij vrijgelaten, maar gedwongen het Syrische grondgebied te verlaten. Verzoeker keerde terug naar Bagdad met het vliegtuig, bleef twee uur op de

luchthaven en reisde dan door naar Turkije. Op 31 augustus 2015 kwam hij in België aan. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Irak te worden gedood door sjiiitische milities. Hij meent dat hij nog steeds wordt gezocht in Irak en dat zijn naam op een lijst van gezochte personen staat.

2.4.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming volgende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 18, map met "documenten"):

- origineel paspoort, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs;
- originele werkbadge;
- originele huwelijksakte;
- origineel certificaat van UNHCR inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus in Syrië, evenals deze van zijn echtgenote;
- origineel diploma;
- originele aanwervingsbrief van het DRC en werkbadge;
- kopieën van overlijdensakten van zijn oom en neven.

Wat betreft het UNHCR-certificaat

Verzoeker heeft op 12 juli 2016 bij zijn gehoor op het CGVS een origineel document voorgelegd, getiteld "*UNHCR Refugee certificate*", waarin kan worden gelezen dat hij op 28 mei 2013 in Syrië als vluchteling werd erkend door UNHCR.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 1D van het VN Vluchtelingenverdrag en artikel 12, lid 1, a) van richtlijn 2011/95/EU benadrukt de Raad dat uit de bewoordingen van deze bepalingen duidelijk blijkt dat ze enkel van toepassing zijn op personen die "*bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*". Uit de documenten die voorliggen, volgt dat verzoeker door de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (dit is de UNHCR) als vluchteling werd erkend. Er blijkt niet, en verzoeker toont ook niet aan, dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen geniet. Bij deze merkt de Raad op dat momenteel enkel personen die de bijstand en bescherming genieten van UNRWA (d.i. de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East) onder toepassing van voormelde artikelen vallen, quod non in casu. Verzoekers verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Bolbol (C-31/09) is dan ook niet dienstig.

Dat verzoeker als vluchteling werd erkend door de UNHCR, houdt niet in dat het CGVS hem ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Er is geen verplichting in internationaal recht noch in nationaal recht om verzoeker de vluchtelingenstatus automatisch toe te kennen.

Er bestaat immers een procedure voor de bevestiging van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarvan verzoeker geen gebruik heeft gemaakt. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, is een toepassing van artikel 57/6, 3° juncto artikel 49, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet dan ook niet aan de orde (zie RvS 23 mei 2017, nr. 238.301).

Verzoeker heeft er voor gekozen om bij de Belgische overheden een beschermingsverzoek in te dienen in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld vanuit zijn land van herkomst, Irak, omdat landen, zoals Syrië, waar de UNHCR overgaat tot de vaststelling van de vluchtelingenstatus op grond van zijn mandaat, niet kunnen worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van oud artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat de commissaris-generaal, gelet op het ingediende beschermingsverzoek, bevoegd is om de redenen die verzoeker ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten, opnieuw te onderzoeken.

De commissaris-generaal moet elk beschermingsverzoek op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het beschermingsverzoek.

Dit neemt niet weg dat een erkenning van de vluchtelingenstatus door de UNHCR moet worden meegenomen in de beoordeling van de geloofwaardigheid en de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming. Het is daarbij van belang inlichtingen te hebben over de redenen waarom of omstandigheden waarin een verzoeker als vluchteling werd erkend, met name of het betrokken "Refugee Certificate" door de UNHCR werd afgeleverd na een onderzoek prima facie dan wel na een normaal en grondig onderzoek van de hoedanigheid van vluchteling.

Als gevolg van het vernietigingsarrest van de Raad van 28 juni 2018 met nr. 206 211 heeft het CGVS meer inlichtingen gevraagd aan de UNHCR.

In het administratief dossier bevindt zich een schrijven van de Head of Protection Unit for Belgium and Luxembourg van 18 februari 2019, in antwoord op een vraag naar inlichtingen door verweerder, waarin verduidelijkingen worden verschaft aangaande de aard van erkenning van de vluchtelingenstatus aan verzoeker (zie AD landeninformatie, stuk 8). Uit voormeld schrijven blijkt dat verzoeker destijds door de UNHCR in Syrië werd erkend als vluchteling, op grond van een prima facie beoordeling. In het schrijven wordt verder verwezen naar de UNHCR Guidelines on International Protection no. 11. Daarin kan worden gelezen dat UNHCR in bepaalde situaties overgaat tot een prima facie groepsbeoordeling zonder dat een beoordeling ten gronde van het individuele vluchtrelaas plaatsvindt.

Verzoeker betwist niet dat hij destijds als prima facie vluchteling is erkend door de UNHCR en dat hem bescherming is geboden omdat hij behoorde tot een bepaalde groep die toen als geheel – op het eerste gezicht – als vluchteling is erkend.

De commissaris-generaal stelt dan ook op goede gronden vast dat hieraan geen toetsing van de individuele vluchtmotieven voorafging en dat verzoeker niet op individuele gronden als vluchteling is erkend door de UNHCR. De commissaris-generaal heeft de door de UNHCR aan verzoeker verleende bescherming op de juiste wijze beoordeeld en kon bijgevolg overgaan tot een actueel en individueel onderzoek ten gronde van verzoekers beschermingsverzoek.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog meent dat de gelijkheid der wapens in het gedrang komt, omdat hij niet in de mogelijkheid zou zijn de UNHCR Proceduregids, meer specifiek paragraaf 44 hiervan, te raadplegen, wijst de Raad op het volgende. In het schrijven van de *Head of Protection Unit for Belgium and Luxembourg* van 18 februari 2019 – dat zich in het administratief dossier bevindt – wordt verwezen naar de Guidelines on International Protection No. 11. Er wordt tevens een werkende hyperlink naar deze Guidelines gevoegd. Uit een lezing van deze Guidelines, blijkt dat voormelde paragraaf 44 van de UNHCR Proceduregids hierin op pagina 2 wordt geciteerd. Er wordt hierbij in de voetnoot bovendien ook verwezen naar een werkende hyperlink van de UNHCR Proceduregids. Aldus bevat het administratief dossier wel degelijk de nodige instrumenten om kennis te nemen van paragraaf 44 van de UNHCR Proceduregids, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker toegang had tot het administratief dossier dat hem op 7 maart 2019 werd overgemaakt. Zijn betoog is bijgevolg niet dienstig.

Wat betreft de overige documenten

Uit de motieven van de bestreden beslissing volgt dat de commissaris-generaal de overige documenten vormelijk en inhoudelijk heeft beoordeeld.

Zo maakt de commissaris-generaal inzake verzoekers werkbadge terecht volgende overweging: "*het is bijzonder eigenaardig dat deze werkbadge een badge van de 'Council of Ministers: The General Secretariat' betreft*". Verzoeker verklaart immers lijfwacht te zijn geweest van een parlamentslid. Een parlamentslid maakt evenwel geen deel uit van de ministerraad. De ongefundeerde en vage uitleg dat een dergelijke werkbadge zeer moeilijk te verkrijgen is en dat verzoeker deze als cadeau verkreeg van het parlamentslid, is weinig overtuigend. Bovendien wijst de Raad er nog op dat de werkbadge vermeldt "*unallowed to carry weapons*", terwijl verzoeker duidelijk heeft verklaard tijdens zijn werkzaamheden als lijfwacht een Kalasnikov en pistool te hebben gedragen (zie AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 16). Deze ongerijmdheid ondermijnt nog meer de bewijswaarde van de werkbadge, voor wat betreft de werkzaamheden als lijfwacht voor H.A.-O. Verder wijst de commissaris-generaal op pertinente wijze naar het gegeven dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten, waardoor nagenoeg alle documenten vervalst of aangekocht kunnen worden (zie AD CGVS, stuk xxx, map met landeninformatie, "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude").

Wat betreft de kopieën van overlijdensakten van zijn oom en neven, kan enkel worden vastgesteld dat deze slechts kopieën betreffen. Zij kunnen derhalve niet op hun herkomst en authenticiteit worden geverifieerd en omvatten, om deze reden, een bijzonder geringe bewijswaarde. Zoals verweerder terecht stelt, kunnen deze documenten door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt.

De huwelijksakte, het diploma, de aanwervingsbrief van het DRC en bijhorende werkbade staan niet ter discussie. Deze dienen derhalve niet verder te worden besproken. Wat betreft het origineel paspoort, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs, staat de inhoud hiervan als dusdanig ook niet ter betwisting. Het discussiepunt in deze is gelegen in de wijze waarop deze zijn verkregen en aangewend (zie *infra*).

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging gelinkt aan verzoekers Baath-verleden of werkzaamheden als lijfwacht voor Harith Al-Obaidi aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.3. Ter terechtzitting wordt door verweerder aangegeven dat het niet ter betwisting staat dat verzoeker een soenniet en ex-Baathist is.

In zoverre verzoeker een vrees voor vervolging koestert omwille van het behoren tot de soennitische gemeenschap, wijst de Raad op het volgende. Uit de door verweerder voorgelegde landeninformatie blijkt weliswaar dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld begaan door sjiiitische milities, doch niet dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een soenniet in Bagdad te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er kan uit de voorgelegde landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. De beoordeling van het risico op vervolging is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden (zie aanvullende nota verweerder, EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019, p. 52-53).

Wat betreft verzoekers verleden bij de Baath-partij, wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie blijkt dat het risico voor personen onder dit profiel miniem is en afhankelijk is van de specifieke individuele omstandigheden (zie aanvullende nota verweerder EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019, p. 55).

Ook in haar richtlijnen van mei 2019 stelt de UNHCR dat het gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel er niet automatisch toe leidt dat hij internationale bescherming nodig heeft maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (aanvullende nota verwerende partij, UNHCR "International Protection considerations with Regard to People Fleeing to Republic of Iraq" van mei 2019, p. 58: "*UNHCR considers that international protection needs may arise for individuals falling in one or more of the risk profiles outlined in this Section, depending on the individual circumstances of the case.*").

Uit voormelde richtlijnen van EASO en de UNHCR blijkt dat het niet volstaat louter aan te halen dat de verzoeker valt onder één of meerdere profielen om het bestaan aan gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen, maar dat er een individualiseringsvereiste geldt voor voormelde profielen.

Het is aan de verzoeker om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden.

Het risico moet individueel en concreet aannemelijk worden gemaakt. In casu wordt een dergelijk risico niet aannemelijk gemaakt.

2.4.4. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vlucht-

motieven en zijn vrees voor vervolging door de Iraakse overheden en sjiiitische milities omwille van zijn tewerkstelling als lijfwacht voor een soennitisch parlementslid en zijn Baath-verleden

2.4.5. Vooreerst kunnen voor wat betreft verzoekers tewerkstelling als lijfwacht voor een soennitisch parlementslid volgende bevindingen worden gemaakt.

Waar verzoeker bij de DVZ aangaf dat in 2006 door IS werd ontvoerd omwille van zijn job als lijfwacht bij de overheid en dat hij hen beloofde te stoppen met deze job (AD CGVS, Vragenlijst CGVS van 28 januari 2016, vraag 3.5), verklaarde hij op het CGVS dan weer dat hij midden 2007 door IS werd ontvoerd, dat hij toen reeds was gestopt als lijfwacht én dat dit de enige reden was waarom hij niet werd gedood (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 10-11; en stuk 5, gehoorverslag II, p. 18, 25-26). De commissaris-generaal oordeelt terecht dat deze discrepantie in de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens de gehoren bij de DVZ en het CGVS, reeds afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Verder stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker een weinig overtuigende uitleg geeft waarom hij in het bezit is van een werkbadge van de *"council of Ministers: the general secretariat"*, terwijl hij werkzaam was voor een parlementslid. Ten slotte merkt de Raad op dat verzoekers werkbadge de vermelding *"unallowed to carry weapons"* bevat, terwijl hij bij het CGVS heeft verklaard een kalasjnikov en pistool te hebben gedragen (zie AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 16). Ook deze bemerkingen over verzoekers werkbadge tasten de geloofwaardigheid van zijn relaas verder aan.

Daarnaast wijst de Raad op een aantal terechte vaststellingen van de commissaris-generaal aangaande verzoekers beweerde aanvaringen met de Iraakse autoriteiten en sjiiitische milities in het verleden.

Zo vermeldt verzoeker op het gehoor bij de DVZ niets over de inval door het Iraakse leger, eind 2008, in zijn woonst in Abu Ghraib, terwijl het net deze omstandigheid betreft die rechtstreeks heeft geleid tot zijn vertrek uit Irak (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 27). Verder legt verzoeker incoherente verklaringen af over de invallen in zijn ouderlijk woonst in Al-Ghazaliya. Zo verklaart verzoeker eerst dat er in hun huis herhaaldelijk werd binnengevallen, terwijl hij in zijn tweede gehoor bij het CGVS voorhoudt dat zijn ouderlijk huis slechts eenmalig werd doorzocht en dat de volgende inval slechts plaatsvond nadat hij reeds in Syrië verbleef (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 10 versus stuk 5, gehoorverslag II, p. 25). Dit gebrek aan duidelijke en coherente verklaringen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Bovendien verklaart verzoeker dat zijn vader, die een hoge functie binnen de Baath-partij had, nog in Irak verblijft en zijn toevluchtsoord heeft in Taji. Uit de landeninformatie blijkt dat Taji maar op 30 kilometer van Bagdad ligt, wordt gecontroleerd door het Iraakse leger en dat sjiiitische milities aldaar actief zijn. Dat zijn vader, met een hogere graad dan verzoeker binnen de Baath-partij wat één van de redenen vormt waarom verzoeker zou worden gevisieerd, het niet noodzakelijk acht Irak te verlaten, relativeert in grote mate de ernst van de voorgehouden vrees van verzoeker en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. Dit geldt des te meer daar verzoekers vader zijn echtgenote in het ouderlijk huis in Al-Ghazaliya komt bezoeken (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 6).

Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om deze vaststellingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker verwijst naar de *"povere kwaliteit"* van het gehoor op de DVZ en aangeeft dat de ambtenaar *"steeds op zijn uurwerk [zat] te kijken en [aangaf] dat ze een trein diende te halen"*, wijst de Raad erop dat dit een loutere bewering betreft. Dat het de bedoeling is dat verzoeker zich louter beperkt tot de hoofdlijnen van zijn vluchtrelaas, verklaart ook niet waarom hij de inval in zijn woonst eind 2008 niet heeft vermeld. Verzoeker werd er bij de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij terugkeer problemen vreest of riskeert en in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (zie AD CGVS, vragenlijst DVZ, p. 1). In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ. De duur van het interview bij de DVZ is hierbij niet relevant. Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de DVZ melding te maken van deze inval in zijn woonst. Uit verzoekers latere verklaringen komt dit immers naar voor als het beslissende moment, dat ertoe leidde dat hij Irak zou verlaten. Dat dergelijk cruciaal moment niet wordt vermeld bij het eerste contact met de asielautoriteiten is weinig aannemelijk. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en zeker

de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming draagt de verantwoordelijkheid voor het volledig communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas. Bovendien werden zijn verklaringen op de DVZ aan hem voorgelezen en heeft hij deze voor akkoord ondertekend waardoor hij zich akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoeker kan nu niet ernstig voorhouden dat de kwaliteit van het gehoor bij de DVZ pover is. Bovendien verklaart het vermeende tijdsgebrek bij de DVZ niet waarom verzoeker eerst verklaart nog te zijn tewerkgesteld als lijfwacht, op het ogenblik van zijn ontvoering, en zijn ontvoerders heeft beloofd te stoppen met deze tewerkstelling en vervolgens verklaart dat hij op het ogenblik van de ontvoering reeds was gestopt. Deze discrepantie heeft geen betrekking op een louter klein detail in verzoekers verhaal, daar hij bij het CGVS verklaarde dat het gegeven dat hij reeds was gestopt als lijfwacht de enige reden betrof waarom hij niet werd gedood.

Wat betreft verzoekers betoog dat zijn vader een oude man is en daardoor met rust wordt gelaten door de milities, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn gehoren bij het CGVS nochtans heeft verklaard dat *“mijn vader is nog steeds gezocht”* (zie AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 6) en *“mijn vader zou ook op elk moment vermoord zijn”* (zie AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 22). Op de vraag *“uw vader durft nog altijd niet in Ghazaliya te wonen, waarom is dat”*, antwoordde verzoeker dat *“hij vrees [heeft] dat hij wordt gearresteerd en om het leven gebracht”* (zie AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 18). Het argument dat de leeftijd van verzoekers vader een persoonlijke omstandigheid betreft, waarmee onvoldoende rekening werd gehouden, strookt dan ook niet met verzoekers eigen verklaringen dat zijn vader nog steeds wordt gezocht. Verder kan er nog op worden gewezen dat verzoeker de vraag waarom hij niet samen met zijn vader in Taji kon gaan wonen als volgt beantwoordt: *“ik heb mijn vrouw en kinderen, ik kan daar ook niet leven. Ik heb een werk nodig.”* (zie AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 22). Dit lijkt veeleer aan te tonen dat Taji voor verzoeker als dusdanig wel een veilige omgeving zou kunnen uitmaken, doch dat hij om persoonlijke redenen verkoos hier niet naartoe te gaan. Het argument in het verzoekschrift dat de afstand tussen de wijk Al Ghazaliya en Taji dezelfde is als de afstand tussen het CGVS en Aalst, raakt ten slotte kant noch wal.

2.4.6. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers gebruik van zijn Iraaks paspoort om Irak legaal te ontvluchten, zijn vermeende vrees voor de Iraakse overheid of sjjiitische milities relativeert. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker – die meermaals aangeeft dat hij werd geïdoleerd en gezocht door sjjiitische milities en de Iraakse overheden, zoals de Nationale Garde – ervoor opteert om onder eigen naam en gebruik makend van zijn eigen paspoort zich tot de grensautoriteiten te wenden en op legale wijze de grensoversteek van Irak naar Syrië te maken. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn naam initieel slechts lokaal was geregistreerd en pas na 2008 in het nationaal systeem werd ingevoerd. Dit is een post factum-verklaring die niet coherent is met verzoekers eerdere verklaringen bij het CGVS. Tijdens zijn gehoren bij het CGVS maakte verzoeker op geen enkele wijze melding van een voorafgaande lokale registratie van zijn naam, maar verklaarde hij enkel dat zijn naam in het systeem bekend was sinds 2009-2010 (zie AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 15). Hoe dan ook wordt op geen enkele wijze verduidelijkt waarom verzoeker slechts sinds eind 2008, dan wel 2009-2010 nationaal geseind werd. Zo is er bijvoorbeeld geen sprake van een speciale reden die ertoe zou hebben geleid dat verzoeker eind 2008, dan wel 2009-2010 bijkomend op de radar van de Iraakse overheid is gekomen, aldus resulterend in een nationale seining. Bijkomend kan ook nog worden opgemerkt dat verzoeker geenszins zekerheid kon hebben dat hij op het moment van zijn grensoversteek nog niet nationaal geseind zou staan. Verzoeker verklaart immers dat hij op dat ogenblik reeds actief werd gezocht, zodat het een zeer groot risico betrof om onder zijn eigen naam en gebruik makend van zijn eigen paspoort de grensoversteek van Irak naar Syrië te maken, niet wetend of hij nationaal geseind stond. Dergelijk risico valt niet te rijmen met de voorgehouden ernst van de vrees.

Daarenboven motiveert de commissaris-generaal nog terecht als volgt: *“Hiernaast is het ook volstrekt ongeloofwaardig dat u, indien u daadwerkelijk geïdoleerd werd door de Iraakse regering en vreest door hen gezocht te worden, na de inval in uw huis eind 2008 wel een paspoort voor uw vrouw en kinderen ging aanvragen en zich hiermee vrijwillig tot uw eigen autoriteiten wendde (CGVS I, p. 13). Indien u daadwerkelijk werd gezocht door de Iraakse overheid, is het immers niet aannemelijk dat u zich op eigen initiatief tot eender welke officiële instantie zou wenden. Het is immers niet ondenkbeeldig dat u in een dergelijk geval geseind zou staan bij verschillende overheidsdiensten. Deze houding staat haaks op uw beweerde vrees voor vervolging. Bijgevolg is het volstrekt ongeloofwaardig dat u en uw echtgenote een dermate groot risico zouden nemen door een paspoort te gaan aanvragen. Dat u zich bij een overheidsinstantie zou zijn gaan aanmelden, zij het voor het aanvragen van de paspoorten van uw echtgenote en kinderen, had uw verblijf in Bagdad en eveneens uw onderduikadres kenbaar kunnen*

maken bij uw belagers. Het door u gestelde gedrag is bijgevolg onverenigbaar met de door u voorgehouden vrees voor de Iraakse autoriteiten en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.” Waar verzoeker ingaat op het motief dat *“het CGVS blijkbaar van oordeel [is] dat het onmogelijk was dat verzoekers vrouw zonder bijstand van haar echtgenoot een paspoort ging ophalen”*, leest de Raad dit nergens in de bestreden beslissing. Integendeel, verzoeker verklaarde zelf *“ik moest paspoorten voor mijn vrouw en kinderen aanvragen”*. Het betoog omtrent de *“Amerikaanse wetten”* is dan ook niet dienstig.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker een geenszins eenduidig verhaal ophangt over zijn binnenkomst in en vertrek uit Syrië.

De commissaris-generaal wijst in deze terecht op een discrepantie in verzoekers verklaringen. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, betreft het niet enkel een ongerijmdheid tussen verklaringen afgelegd op de DVZ en bij het CGVS, doch tevens tussen verklaringen afgelegd tijdens het eerste en tweede gehoor bij het CGVS. Zo verklaart verzoeker in zijn eerste gehoor bij het CGVS dat hij in september 2009 naar Syrië vertrok. Dit wordt door verzoeker meermaals en gedecideerd verklaard (zie AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 3, 4 en 12). Ook de inreisstempel van verzoekers paspoort en het UHNCR-vluchtelingenbewijs stellen dat verzoeker op 5 september 2009 in Syrië aankwam. Tijdens het tweede gehoor stelt verzoeker plots dat hij eind 2008 naar Syrië vertrok (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 6). Verzoekers betoog dat zijn naam voor eind 2008 slechts lokaal werd vermeld, vormt geen dienstige reden voor deze discrepantie in zijn verklaringen, waardoor de datum van zijn vertrek naar Syrië zich met een verschil van bijna één jaar wordt gesitueerd.

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, heeft dit wisselend verhaal omtrent de binnenkomst in Syrië grote implicaties voor verzoekers vluchtrelaas. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht en pertinent gesteld:

“Hoewel u zowel tijdens uw eerste als tweede persoonlijk onderhoud beweert dat u het door u voorgelegde paspoort, waarvan de datum van afgifte 25 juni 2009 betreft, ‘via via’ hebt bekomen terwijl u in Syrië verbleef, kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij deze bewering. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van deze bewering ondermijnd wordt door tegenstrijdige verklaringen die u aflegt over de inreis-stempel van Syrië daterend van 5 september 2009. Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat de stempels in uw nieuw paspoort overgenomen werden uit uw oude paspoort dat geannuleerd werd (CGVS I, p. 20), beweert u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud plots dat de persoon die uw paspoort voor u bekomen had connecties had aan de Syrisch-Iraakse grens en hij voor \$300 de stempels van vertrek en binnenkomst in Syrië geregeld had (CGVS II, p. 19-20). Er kan van u verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen over hoe u uw paspoort en de stempels in uw paspoort bekomen hebt. Dat u daar niet in slaagt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dit paspoort ‘via via’ bekomen te hebben tijdens uw verblijf in Syrië. Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd, kan er bovendien geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u reeds eind 2008 naar Syrië vertrokken was en kan er redelijkerwijze verondersteld worden dat u Syrië pas op 5 september 2009 binnengekomen bent. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering reeds eind 2008 naar Syrië te zijn vertrokken, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de manier waarop u uw paspoort bekomen zou hebben. U beweert immers dat u het door u voorgelegde paspoort bekomen had op een moment dat u reeds in Syrië verbleef. Zo zou u \$1000 betaald hebben aan iemand van de Syrische paspoortdienst waarna hij via zijn connecties het paspoort bekomen zou hebben en het eveneens aan de Iraaks-Syrische grens zou hebben laten afstempelen (CGVS II, p. 19-20). Er kan echter redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u op het moment dat het paspoort afgeleverd werd, in casu 25 juni 2009, nog steeds in Irak verbleef en u op dezelfde dag dat uw paspoort aan de Iraaks-Syrische grens werd afgestempeld, in casu 5 september 2009, zelf de Iraaks-Syrische grens overgestoken had. Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient er vastgesteld te worden dat er weinig tot geen geloof gehecht kan worden gehecht aan uw bewering dit paspoort ‘via via’ bekomen te hebben tijdens uw verblijf in Syrië en rijst het vermoeden dat u dit paspoort bekomen hebt in Irak, hetgeen onverenigbaar zou zijn met de door u voorgehouden vrees voor de Iraakse autoriteiten.”

Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist noch weerlegd.

Verzoekers relaas over wanneer hij juist vertrokken is, met name eind 2008 dan wel september 2009, wordt helemaal onduidelijk en onsamenhangend waar uit het UNHCR Refugee Certificate van zijn echtgenote blijkt dat zij reeds op 5 september 2008 Syrië is binnengekomen, hoewel verzoeker verklaarde dat hij pas eind 2008 voor haar en zijn kinderen paspoorten ging vragen in Irak (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 13). Verder werd dit certificaat afgegeven op 11 februari 2016, in Damascus, Syrië, op een moment dat verzoeker verklaarde dat zijn gezin Syrië reeds had verlaten (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 5). Verzoeker slaagt er niet in een duidelijk en coherent beeld op te hangen van zijn vertrek uit Irak en binnenkomst in Syrië, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt.

Losstaand van de ongerijmdheden inzake de voorgehouden detentie in Syrië, wijst de Raad erop dat er alleszins sprake is van een weinig coherent verhaal aangaande de omstandigheden van verzoekers vertrek uit Syrië. In het eerste gehoor bij het CGVS verklaart verzoeker dat hij in navolging van zijn opsluiting werd overgebracht naar de “*detentie van immigratie en paspoorten*” en “*onder dwang*” te zijn uitgezet (zie AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 3 en 12). In het tweede gehoor bij het CGVS verklaart verzoeker eerst dat hij op de dag van zijn vrijlating uit Syrië is vertrokken en even later dat er twee dagen zaten tussen zijn vrijlating in Syrië en zijn vertrek uit dat land (zie AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 22 en 28). Nog tijdens zijn tweede gehoor heeft hij aangegeven dat hij werd vrijgelaten, met beperkte rechten, en dat hij in de mogelijkheid was om, gedurende voormelde twee dagen, een vliegticket te regelen en te vliegen. Verzoeker verklaarde hierbij ook “*ik wou niet meer in Syrië blijven*” (ibid., p. 28). De Raad wijst er nog op dat verzoeker tevens uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd omtrent de persoon die bij de transitzone in Bagdad het vliegticket naar Turkije zou hebben bemachtigd. Zo verklaart hij de ene keer dat hijzelf het ticket heeft gekocht, een andere keer dat de omgekochte officier geld werd gegeven om hem door de computer te halen en een ticket te kopen en dan weer dat zijn vrouw het ticket zou hebben gekocht (zie AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 4; en stuk 5, gehoorverslag II, p. 22 en 28). Dit alles voedt reeds afdoende het door verweerder geopperde vermoeden dat verzoeker Syrië vrijwillig heeft verlaten. Dat verzoeker er dan alsnog voor koos om van Syrië naar Turkije te reizen via een tussenstop op de luchthaven van Bagdad, hoewel hij verklaart nog steeds te worden geïnterviewd en gezocht door de Iraakse overheid, is weinig aannemelijk. Immers oordeelt de commissaris-generaal terecht: “*Door een tussenstop op de luchthaven van Bagdad te maken, hoe kort deze ook moge zijn, had u de Iraakse autoriteiten immers op de hoogte kunnen stellen van uw aanwezigheid en hadden zij u hierdoor mogelijks kunnen arresteren.*”

In het licht hiervan kan verweerder worden bijgetreden in zijn vaststelling dat “*indien u daadwerkelijk gezocht zou worden door de Iraakse autoriteiten (...) redelijkerwijze verwacht [kan] worden dat u een dermate groot risico niet zou willen lopen en een terugkeer naar Irak dan ook koste wat het kost zou vermijden*”.

Ter terechtzitting benadrukt verzoeker dat hij slechts twee uren in de luchthaven van Bagdad was en dat er in de transitzone geen controle is. Dit klemt echter met zijn vroegere verklaringen bij het CGVS. Op de vraag of de Iraakse overheden hem niet hadden kunnen detecteren op de luchthaven nu hij wordt gezocht en op een lijst staat, antwoordde verzoeker bevestigend “*klopt*”. Hij verklaarde verder dat hij ‘via via’ en na het betalen van smeergeld aan een officier van de inlichtingendienst had kunnen regelen dat ze hem op de luchthaven van Bagdad zouden doorlaten (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 28). Waar hij tijdens zijn gehoor aangaf smeergeld te hebben betaald wegens controle tijdens de transit op de luchthaven te Bagdad, kan verzoeker heden bezwaarlijk ontkennen dat er controle is in de transitzone. Indien er geen controle is in de transitzone, dan had verzoeker zich niet genoopt gezien om smeergeld te betalen, hetgeen hij toch zelf verklaarde. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog ingaat op zijn vlucht naar Turkije, via de transitzone van Bagdad, wijst de Raad erop dat er in de bestreden beslissing als dusdanig niet wordt voorgehouden dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat verzoeker smeergeld zou kunnen betalen aan een grenswachter. Verzoeker vraagt zich af waar een grenswachter meer aan heeft: het aanvaarden van smeergeld of iemand te laten arresteren. Deze vraagstelling doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker alleszins geen garantie had dat de grenswacht niet eerst het geld zou aanvaarden en hem vervolgens zou laten arresteren of aangeven bij de Iraakse overheden. Gelet op het geheel van de omstandigheden – die hierboven reeds zijn uiteengezet en waaruit blijkt dat uitzetting uit Syrië verzoeker toch nog enige bewegingsvrijheid overliet – is dergelijk risicovol gedrag van verzoeker onverenigbaar met de door hem voorgehouden vrees voor de Iraakse autoriteiten.

Alles in acht genomen, besluit de Raad dat voorgaande vaststellingen aangaande het opvragen en het gebruik van de paspoorten en de manier van reizen, waarmee hij zich meermaals binnen bereik van de Iraakse autoriteiten heeft geplaatst, dan ook in grote mate verzoekers voorgehouden vrees voor de Iraakse autoriteiten en sjiitische milities ondermijnt.

De Raad gaat verder niet in op verzoekers voorgehouden problemen in Syrië en zijn argumentatie hieromtrent, aangezien zijn vrees moet worden beoordeeld ten opzichte van zijn land van herkomst, met name Irak.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat hij al tien jaar uit Bagdad is vertrokken, merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat hij hiermee geen concrete elementen aanbrengt waarom hij niet zou kunnen terugkeren.

2.4.7. De Raad acht hetgeen voorafgaat voldoende om in navolging van de verwerende partij te besluiten dat verzoekers verklaringen niet overtuigen, gelet op de vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden. Het louter herhalen van de vluchtmotieven is niet van aard om voorafgaande vaststellingen en bevindingen te ontkrachten.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging in Irak omwille van problemen met de Iraakse overheid en sjiiitische militieën als gevolg van zijn tewerkstelling als lijfwacht van een soennitisch parlementslid en zijn Baath-verleden, niet geloofwaardig.

Evenmin maakt verzoeker op enige andere wijze aannemelijk dat hij omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging en/of zijn Baath-verleden dreigt te worden geviseerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat er, gelet op de specifieke individuele elementen van zijn zaak, een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van dit profiel zal worden blootgesteld aan vervolging bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Deze vaststellingen en hetgeen hierboven wordt besproken volstaan om te besluiten dat, enerzijds, niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat, anderzijds, verzoeker geen voldoende concrete elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging.

In acht genomen wat voorafgaat, kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker van oordeel zou zijn dat hij, omwille van de specifieke elementen van zijn profiel – al dan niet cumulatief beschouwd – een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan hij niet worden gevolgd. Aangezien hij niet voldoet aan de individualiseringsvereiste, maakt verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij wegens zijn profiel een risico zou lopen op meer doelgerichte vormen van geweld of dat hij specifiek wordt geviseerd. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.5.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verwerende partij bij aanvullende nota's van 14 en 23 januari 2020 de beschikbare landeninformatie aanvulde met volgende stukken:

- UNHCR "International Protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019;
- EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019;
- EASO "COI Report Iraq: Security situation" van maart 2019.

De commissaris-generaal benadrukt terecht dat nergens in de voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg moet, gelet op de verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld, wat verzoeker niet betwist.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota's op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Bagdad:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (...) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017.

De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker slaagt er met zijn weinig samenhangend betoog niet in deze beoordeling te weerleggen. Voorts is enige verwijzing naar het reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206; aanvullende nota, bijlage 36). Verzoeker brengt aldus geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de ‘persoonlijke omstandigheden’ niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Er blijken geen elementen voorhanden die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.5.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden louter omwille van het feit dat hij soenniet is of omwille van zijn Baath-verleden, dreigt te worden vervolgd in Bagdad. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.7. Waar verzoeker nog oud artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht, merkt de Raad op dit artikel werd opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018. Daarenboven maakt verzoeker op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, inclusief alle relevante landeninformatie, of dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen, zoals hierboven werd besproken.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES